Horváth Péter

Pingpong, ulti, barátok

- kivezetés a szépirodalomból –
IV. rész

Pörgetés
(Moszkvától Tápéig)

Robi negyvenhétéves, jókötésű, bár kissé puhának látszó srác, ironikus „beköpéseit" bántónak találná minden kívülálló. Tudjuk róla, hogy „vállalkozó", de hogy pontosan mivel (mi mindennel) foglalkozik, azt nem tudjuk. Mindenről határozott véleménye van, amit kissé fölényesen közöl velünk. Ha téved, vagy nincs igaza, tréfával üti el. Az edzéseken este fél nyolckor menetrend szerint megcsörren a mobilja, a kisfia hívja, menne már haza. Ilyenkor rendszerint indul is. Őt néhányszor sikerült már a játékban legyőznöm, noha ő is jobb nálam, de nem mindig képes a meccsre koncentrálni. Ha hátrányba kerül, kapkodni kezd, és veszít. Egyébként „jópofa", „rendes srác", ezért megbocsátjuk neki időnkénti fölényeskedését.

Édesanyám, Anna Rozália, régóta nyugdíjas, szülei tótok voltak. Annyira tótok, hogy nagyon sok rokonom él Szlovákiában. Néha látom a Facebookon, hogy egy-egy unokatestvérem mit oszt meg, mire reagál. De mivel én egy szót sem tudok szlovákul, nemigen értem őket. Édesanyám édesanyját, a Mamát Holecska Juliannának hívták, édesapját Motyovszki Jánosnak, ő édesanyám tizenhatéves korában meghalt. Elvitte a második világháború utáni államosítás: földjét, vendéglőjét, kocsmáit, moziját, mindenét elvették. Utána Tótkomlósról Pestre járt dolgozni, egy gyárban lett éjjeliőr. Próbált életben maradni, hogy ne hagyja magára a feleségét a hat gyerekükkel, de nem bírta feldolgozni a veszteségét, egy reggel megállt a szíve. A Mama egyedül nevelte fel a hat gyereket, köztük édesanyámat. Varrogatással keresett némi pénzt, talán ruhaipari bedolgozó is volt, nem tudom biztosan. Kisfiúként sokszor voltam nála, mindig rendbe tette a szakadt nadrágjaimat. Amit a Mama megvarrt, az tényleg meg lett varrva. Kedves falusi asszonyt képzelj el, nem volt se több, se kevesebb. Szerettem nála. Néhány évig még ott, Tótkomlóson élt az édesanyja is, dédnagyanyám, a Mamuska. Róla egyetlen emlékem van, kétéves koromból: ágyban fekszem, és egy

kedves arcú, kendős asszony fölém hajol... Az ő férje még hazajött az első háborúból, de nem sokra rá meghalt.

Mamuska furán ment el egy tél közepén. Templomba indult, nem volt messze Mamámék tótkomlósi házától az evangélikus templom, talán hatvan méterre. Mamuska határozott léptekkel haladt a Luther utcán. Többen megállították, hova megy? Hová mennék? A templomba! Akárcsak édesanyám és az édesanyja, Mamuska is rettentő határozott asszony volt. Nem nagyon lehetett nekik ellentmondani. Így aztán Mamuskának senki nem merte szóvá tenni, hogy már régen elhagyta a templomot, és kifelé bandukol a városból. Másnap találtak rá az országút szélén. Megfagyott.

Sós volt a vezetékneve.

Édesanyám szerint a Sósok valaha királyi szakácsok voltak. Talán Mamuska közvetítésével tőlük örököltem, hogy van érzékem a sütéshez-főzéshez, sokáig dolgoztam a vendéglátó szakmában.

Édesapám szüleire jobban visszaemlékszem, egyrészt tovább éltek, másrészt jobban figyeltem őket, hiszen én is az ő családnevüket viselem. Édesapám felmenői közt sok katonatiszt volt, ez hagyományozódott a családban, az unokatestvéreim közül többen is megjárták Afganisztánt, más NATO-s különítményekben is szerepeltek.

Apai nagyapám mégsem katona lett, hanem vegyész. Felmenői közt olyan híresség voltak, mint akit vitézségéért II. Rákóczi Ferenc a tököli csata után bárói rangra emelt, vagy később az a szépapám, aki megalapította a nemzeti bankot. Egy másik hét nyelven beszélt, kő- és sóbányái voltak, a monogramja ott van azokon a parlamenti oszlopokon, amikkel ő járult hozzá az országház építéséhez. Nagyapám méltó utódjuk volt, jelentős ember, akadémikus. 2005-ben halt meg, de a találmányai közül még ma is sokat használnak. Azt hiszem, mindent elért az életben, amit akart. Bár teljesen elégedett mégsem lehetett, mert egy olyan tevékeny ember, mint ő volt, soha nem lehet teljesen az. Azt hiszem, a nyughatatlanságomat tőle örököltem. Ezen kívül egy bőröndnyi találmányleírást hagyott rám. Nagyrészüket korábban alkalmazta is a gyárban, amit vezetett, de sok olyan is van köztük, amit nem használt fel, de szabadalmaztatott. Ezekkel nem tudok mit kezdeni, mert az oltalom nem rám hagyományozódott, nem én voltam a kedvenc unokája. Viszont olyan leírás is van a rám testált bőröndben jócskán, amivel még kezdhetek valamit. Mint amire a nyugdíjaztatása után feltette az életét, és amivel a hatvanas években sokat kísérletezett, hogy miként semlegesítse az olajos szennyeződéseket. Ezt a találmányát még

ma is használják szerte Európában. Különféle gombákkal arra kényszerítenek bizonyos baktériumtörzseket, hogy a megszokott táplálékuk helyett az olajos szennyeződést kezdjék el enni a talajból. Hatalmas, gúlaforma prizmát raknak a szennyezett földből, beleinjektálnak különféle vegyi anyagokat, baktériumtermelő gombákat, és egy idő után – kábé három hét ez az idő, ha jól emlékszem –, az egész cucc melegedni kezd, és az odabent elszaporodó, átprogramozott baktériumok elkezdik zabálni a mérgező anyagot. Három tisztasági fokot lehet elérni az eljárással, a legjobb, amikor virágföld minőségű lesz az egész, a legrosszabb esetben pedig vissza lehet telepíteni a megtisztított földet oda, ahonnan hozták. Olyan eljáráson is törte a fejét a nagyapám, amivel arra kényszeríthetne bizonyos baktériumokat, hogy műanyagot zabáljanak. Ez hatalmas horderejű dolog lett volna, de sajnos meghalt az öreg, mielőtt a munkát sikerrel befejezte volna. Ezt a nagyapámat a család zseninek tartotta. Határozott, örökké tevékeny ember volt. Én kiskölyökként úgy gondoltam, még az időjárásnak is ő parancsol, vagyis, hogy rá nem hat se hideg, se meleg, se hó, se eső. Kissrácként mentem vele Tarnaszentmáriára, a temetőbe, az oldalkocsis motorján – szenvedélyes motoros volt. Fagyos november volt, szörnyen átfáztam mire a temetőbe értünk. Mondtam neki, hogy nincs kesztyűm, lefagy a kezem. Rajta sem volt kesztyű, de ahogy átfogta a kezem, az övé szinte sütött.

Visszatérve a találmányaira... Volt az a komoly halpusztulást okozó tiszai cián-katasztrófa, amit a Maroson a Romániából jövő szennyezés okozott. Ez részben engem is érintett, mert éppen egy halászcsárdát vezettem Szegeden. A Tisza tele volt felfordult hallal. Nagyapám megmondta a minisztériumnak, hogy miképpen lehetne orvosolni a bajt. Oxigénpalackokat kellett volna a Tisza-hidak pillérei közt a vízbe ereszteni, a belőlük folyamatosan pezsgő oxigén oxidálta volna a vízben a ciánt, ami oxidált formában már nem mérgező. De nem hallgatták meg a javaslatát.

Korábban történt, hogy én szerettem volna hasznosítani azt az eljárását, amivel az olajjal szennyezett földet meg lehet tisztítani. Az ezredforduló táján fölborult egy olajszállító tankerhajó a katalán partok közelében. Na, én nagy alkotókedvvel megkerestem a hajdan nagyapám vezette gyárat, eredetileg állami vállalat volt, de addigra már privatizálták. A cégnek volt jó pár vagon aktivátora, ami a szennyeződést lebontó eljárást elindította volna. Javasoltam, segítsünk vele a katalánokon. Az igazgató azt mondta, rendben, próbáljuk meg. Én huszonévesen üzleti szempontból már eléggé képben voltam, tudtam,

hogyan kell adni-venni, és miként kell hírverést csinálni egy ilyen dolognak. Fölvettem a kapcsolatot a katalán minisztériummal és a Greenpeace-szel, megkaptam a meghívólevelet, a katalánok kijelölték a szennyezett partszakasz egy részét, ahol megpróbálkozhatom nagyapám találmányával. Jelentős sajtóvisszhangja lett az ügynek. Nagyapám elég idős volt már, az újságokból tudta meg, mire készülök. Felhívott, azt mondta nekem, fiam, minden körülmények közt azon leszek, hogy neked ez a dolgod ne sikerüljön. Később rájöttem, hogy ellenkezése nem a személyem ellen szólt, nem a megkereshető milliárdot sajnálta tőlem, hanem nyolcvanévesen, a hatodik *infraktusa* után már nem akart a nyilvánosság kereszttüzébe kerülni.

Felesége, Mami, emlékeim szerint igazi úriasszony volt. Az egri Dobó cukrászdába járt a barátnőivel délutáni tereferére még akkor is, amikor már nagy fájdalmai voltak. Sose panaszkodott, pedig csontrákja volt. Hosszú, emelt fővel viselt szenvedés után halt meg, amikor én tizenöt éves voltam.

Szegeden érettségiztem, vendéglátóipari technikumban. Sose gondoltam, hogy beosztottként robotoljak valahol. Egy kávés cég szegedi leányvállalatánál, a Friss Kft.-nél kezdtem dolgozni, mint önálló üzletkötő. Magam osztottam be az időmet, mondhatni, a saját főnököm voltam, és jól is kerestem. Akkoriban barátkoztam össze Gyimesi Árpáddal, aki egy több téeszből összefonódott konglomerátum elnöke volt. Az elsők között importált Hollandiából illatszereket. Ő is keresett üzletkötőket, így találkoztunk. Megállapodást kötöttem a Friss Kft.-vel, hogy a velük kapcsolatban álló cégeknek eladhatom az Árpád által behozott cuccot is, ha bizonyos százalékot leadok nekik a haszonból. Erre a tevékenységre alapítottam meg az első saját cégemet. Bitang nagy forgalmat bonyolítottam. Nem is értettem, hogy mások miért nem tudnak úgy és annyi pénzt keresni, ahogyan én.

Amikor a Friss Kft.-t megvette egy másik cég, az ottani szerződésem megszűnt. Mivel akkora már sikeresen beleszagoltam a kávéüzletbe, elkezdtem Lengyelországból importálni instant kávét a saját szakállamra, azaz a kft.-m üzleti kockázatára. Santa Cafe volt a termék neve. Italautomatákat is vásároltam, béreltem és üzemeltettem. Nagyapámtól örökölt vegyészkedő hajlamomtól vezetve kikísérleteztem egy kapucsínót és egy forró csokit, azokat is árultam az automatáimban, meglehetős sikerrel, amíg a multik át nem vették a hatalmat az italautomata bizniszben is. Az ő technikájukkal, az ő hátterükkel – és így

az áraikkal – nem lehetett versenyezni, bár én ezt elég későn értettem meg. A megyében száz remek helyen lévő italautomata büszke tulajdonosaként nem gondoltam volna, hogy egyszer majd jön egy nagy fekete felhő, de jött és beborított. Úgyhogy abból az üzletből ki kellett szállnom.

Rossz gyerek voltam. Vagy mondjuk úgy, vagány. Orosházán születtem. Édesapám magasan képzett katonatiszt, ott tanított a laktanyában. Ötéves voltam, amikor Moszkvába rendelték továbbképzésre, az ottani katonai akadémiára. Vitte a családot is, így elkerültem az otthoni óvodából. Huszonötévesen egyszer gondoltam egyet, és bementem az óvódába. Kérdeztem a gondozónőket, ki dolgozik ott a legrégebben. Mondták, hogy a vezetőnő. Bementem hozzá az irodába. Benyitok, kezicsókolom, ez és ez vagyok, de még ki se mondtam a vezetéknevemet, amikor benyúlt a fiókjába, Robika, nevetett, és elővette az ötéves kori fotómat. Húsz év után! Elmondta, hogy azóta sem volt olyan megátalkodott gyerekük, mint én. Elmesélte, mennyit nevettek a csibészségeimen, például azon, amit a délutáni alvások kapcsán műveltem. Ebéd után ki kellett rakni sorba a kiságyakat a lefekvéshez. Minden ágyon ott volt a jel, az enyém a pöttyös labda. Na, én a lefekvés előtt bementem a terembe, fogtam az ágyamat, és odacibáltam közvetlenül az öntözőkanna rajzával jelölt kiságy mellé. Az öntözőkanna annak a kislánynak a jele volt, aki tetszett nekem. De ez még semmi. Az első tíz gyereknek, aki leghamarabb elaludt, az óvónő egy szem selyemcukrot tett jutalomként a párnája mellé. Én megvártam, amíg mindenki elalszik, akkor összelopkodtam az összes cukrot, és odatettem a szerelmem párnájához. Na, ilyesmikért emlékezett rám a vezetőnő. Meg, persze, verekedtem is. Volt egy fürdőmedence az óvoda kertjében, ahol nyaranta a jó gyerekek megfürödhettek. Felsorakoztak a fiúk a medenceparton, én meg odamentem hozzájuk, mintha az óvónő engem bízott volna meg azzal, hogy kiválasszam, ki fürödhet aznap, és találomra döntöttem: Te mehetsz, te nem mehetsz... Tökéletesen biztos voltam a szerepemben. Nem tudom, miből táplálkozott ez az önbizalom. Kétéves koromban agyhártyagyulladást kaptam, nehezen épültem fel belőle, lehet, hogy annak valami szövődményeként alakult ki bennem ez a határozottság, ami a mai napig megvan bennem.

Amikor Moszkvába költöztünk, apám az első napon elvitt az ottani óvodába, pár szót váltott a bábuskával, és ott hagyott vele az óvoda hatalmas udvarán. Egy szót se tudtam még oroszul, de annyit

megértettem, hogy a bábuska azt mondja, nem kell fölkapaszkodnom a széles, magas lépcsősoron, mert mindjárt jönnek a többiek is a kertbe. A következő percben kivágódtak odafent az ajtók, és vagy háromszáz kölyök rontott le a lépcsőn. Annyian voltak, mint az oroszok. Na, Robi, gondoltam, hogy szerzed meg ennyi gyerek közt a téged megillető első helyet? De eltelt néhány hét, és megszereztem.

Moszkvában a Jauzskij bulváron laktunk egy tizenhétemeletes házban, a varsói szerződés tagállamainak a Moszkvai Katonai Akadémián tanuló katonáival és azok családjával együtt. Mi, magyar gyerekek valahogy kevesebben voltunk, mint a többiek, ezért okosan az orosz kölykökkel barátkoztunk össze, így többségbe kerülve támadtuk a németeket, mongolokat, lengyeleket, minden más náció gyerekeit. Mert mindig háborúst játszottunk, ahhoz meg ellenség is kell. Az oroszok még mindig őrült büszkék voltak arra, hogy ők nyerték meg a világháborút – pedig már hetvenhét környékén volt, hogy én odakerültem –, talán ezért is akartak folyton újra győzni. És velük tényleg győztünk is mindig. Egyszer annyira legyőztük a kubaiakat, hogy abból világra szóló botrány lett, apámat a szőnyeg szélére állították miattam.

Elég közel laktunk a Vörös térhez, mindig hallottuk a Kreml harangjait, és hiszed, nem hiszed, ez valami különös átszellemültséget hozott, hogy ha csak szegről-végről is, de egy ilyen hatalmas nemzethez tartozunk mi is. Amíg otthon a gyerekek olyasmiket skandáltak, meg még a katonaságnál is elhangzott párszor, hogy „Jobb a konyak mint a vodka, lesz még magyar falu Moszkva!", meg hogy: „Nyista búza, nyista kukurúza, nincsen tojás, nem tojik a tyúk, nincsen semmi a Szovjetunióban, ami van, az lószarnak se jó!", addig én kiskölyökként irtó büszke voltam arra, hogy Moszkvában lakhatok. Bementünk a Gyeckij Mir áruházba, életemben nem láttam akkora játékparadicsomot! Ott kaptam a szüleimtől egy hokiütőt. Télen Moszkvában befagyott minden, az útra ráfagyott a hó, a bulvárok hatalmas jégpályává szélesedtek, ott korcsolyáztak meg hokiztak az orosz gyerekek. Na, megjelentem én is az új hokiütőmmel, rögtön be is akartak venni a csapatba, amíg ki nem derült, hogy a hokiütőt én inkább csak mankóként tudom használni, mert még korcsolyázni se igen tudtam. Nagyon megkergettek. De vissza kellett mennem hozzájuk, mert apám szerint egy katonatiszt gyereke semmiben nem vallhat szégyent a társai előtt. Síelnem is kellett, de a falécem rögtön belefagyott a hóba, olyan eszméletlen hideg volt a Lenin-hegyen. Egy héthúros orosz gitárt is kaptam a Gyeckij Mirből, de sajnos a jóisten nem adott hozzá semmiféle hallást vagy zenei érzéket, így aztán hiába püföltem szegény hangszert,

apámnak be kellett látnia, hogy amit művelek, annak vajmi kevés köze van a zenéhez, ezért ezt végül nem erőltette. Viszont minden másban igyekeznem kellett, nehogy szégyent valljon velem.

Sok időt töltöttünk a magyar követségen. Kakaópartik, filmnézés, labdázhattunk az aulában, nagy emberekkel találkozhattunk, Kádár Jánossal, Losonczi Pállal. Persze, amikor aztán erről itthon meséltem a barátaimnak, azt mondták, hazudok. Kénytelen voltam néhány pofonnal igazolni az állításaimat.

Hamar megtanultam oroszul. Az iskola első évének végére már kitűnő lettem. Pedig kemény volt a suli, más, mint itthon. Ott nem rajzolgatással kezdtük az írástanulást, nem volt „ismerkedés a számokkal". Amit fölírt a tanár a táblára, azt le kellett másolni, és másnapra megtanulni. Betűket, számokat, mindent. Aztán vagy ötöst kaptál, vagy egyest. Én ötösöket kaptam. Ettől függetlenül az első év végén sikerült kirúgatni magam a közeli suliból, mivel annyit verekedtem évközben, hogy az osztályban megszerezzem a fiúk közt az engem megillető helyet. Átkerültem a háromszázharmincas számú iskolába, ami három villamosmegállónyira volt a lakásunktól. A villamostól még ide-oda kanyarogva vagy tíz percet gyalogolni is kellett. Mégis egyedül jártam oda, nyolcévesen. Ma nem engedném a fiamnak, még Szegeden se, hogy egyedül kóricáljon, akkor meg egy tízmilliós nagyvárosban nyugodtan jöhettél-mehettél bármerre egyedül, hét-nyolcévesen. Nagy élmény volt. Élmény volt a házunk melletti kenyérbolt, a tizenhét kopejkás vanília turmix reggelente, a szemközti boltban... Az ötvenötös busszal jártam a Gyeckij Mir áruházba, megcsodálni a játékbirodalmat, onnan pár perc volt gyalog a Vörös tér az aranyló hagymakupoláival... Felejthetetlen a Lenin-hegyi saslik... A szüleimmel bejártuk Moszkva környékét, voltunk Lenin szülői házában, aztán az ortodox templomvárosban, ami tele volt nemezcsizmás koldusokkal. Az egyik öreg koldusasszony a szemünk láttára adta oda összegyűjtött fillérjeit a templomból kijövő pópának, és ment vissza kéregetni. Nem magának a koldult. Már gyerekként se értettem, hogy mi lehet ebben a jó... Mármint a vallásban. Én nem vagyok vallásos, de hiszek istenben. Azt viszont nem hiszem, hogy egy papnak, pópának, rabbinak kellene megmondania, hogy mi a jó nekem, hogyan kell élnem, viselkednem. Pedig apám felmenői közt híres pap is volt, ő vitte be Erdélybe a katolikus vallást az ezerhatszázas években. Apám katolikus, anyám evangélikus. A „rosszaságon" kívül semmitől nem tiltottak. Nem mondták, hogy ne igyak, ne cigizzek... Azt viszont mindig mondták, hogy álljak ki magamért.

Szegeden laktunk már, tizenöt éves lehettem, apámmal a SZUE uszodában. A nagymedencében sarokfogóztam néhány fiúval. Te a startkőről ugrasz a vízbe, a fogó medence sarkáról. Neked a víz alatt úszva ki kell őt kerülnöd, hogy ne tudjon elkapni, aztán felmászni oda, ahonnan ő indult. Na, fogócska közben egy nagyobb srác belém kötött, elkezdett löködni a parton. Hogy miért, arra már nem emlékszem, de apám szemére igen. Lent ült a lelátó szélén, onnan figyelt. Latolgatta, beavatkozzon-e, akár úgy, hogy megvéd a nagyobb fiútól, akár úgy, hogy leszid, amiért hagyom magam. Kis ideig nézte, mi történik, aztán elfordult. Akkor megértettem, hogy nem számíthatok rá, egyedül vagyok. Érdekes pillanat volt. Aztán... Erről soha nem beszéltem még senkinek: van a Robi – ez vagyok én, a jófiú –, de bennem van Alex, a rossz. Így neveztem el ezt az énemet. Ha baj van, mindig előhívom őt magamból, Alex majd elintézi, és így az én jófiúi lelkiismeretem tiszta marad. Na, ott, az uszodában Alex elintézte. Meggyomrozta a nagyfiút, vagy belökte a vízbe, már nem emlékszem.

Mondom, a szüleim nem tiltottak semmit, hagyták, hogy magam intézzem a dolgaimat. Amúgy olvastam a Bibliát. Nem tudom, hogyan került hozzám, de biztos, hogy nem otthonról. De amit kérdeztem róla a szüleimtől, arra válaszoltak. Annak ellenére, hogy Apám Moszkvában járt az akadémiára, nem volt hívő kommunista. Még párttag sem volt. Katona volt. Olyan katona-katona. Édesanyám evangélikus létére Szegeden néha eljárt a Dómba, vitt egy ezrest Szent Antalnak. Nagyapám viszont kiemelt, elkötelezett híve volt a rendszernek. Piros telefonja is volt, közvetlen vonallal a Központi Bizottsághoz. De egyikük se befolyásolt abban, hogy mit gondoljak a világról.

Én elvoltam Istennel. Ő nem foglalkozott velem, én se vele. Nem mentünk egymás agyára. De azt hiszem, Neki köszönhetem, hogy a súlyos karamboljaimat túléltem. A nyolcadik karambolom után anyám tréfásan megjegyezte, el kéne menjek egy jósnőhöz, hogy megtudjam, ki vigyáz rám ennyire. Na, én elmentem Szeged legismertebb látónőjéhez, valahol a Pultz utca közelében lakott. Kávézaccból, hamuból jósolt. Sok mindent elmondott rólam, pedig nem tudta, ki vagyok. Rákérdeztem: lát-e valamilyen balesetet velem kapcsolatban. Azt mondta, nyugodjak meg, nem balesetben fogok meghalni, ilyesmi nincs a sorsom könyvében. Ettől függetlenül ma már nem hajtok olyan veszettül, mint huszonéves koromban. Nem akarom magamra haragítani Istent.

Amikor édesapám befejezte kint a tanulást, hazautaztunk Orosházára, majd pár hónappal később apámat Szegedre vezényelték, ideköltöztünk. Az általános fölső tagozata alatt karatéztam, rövidtávfutó voltam a SZEOL-ban, elég jó eredményeket értem el mindkét sportágban. Jó volt ez a párosítást, mert, ha valakit nem tudtam megverni, gyorsan el tudtam futni előle. Nyolcadik után a Tömörkénybe jelentkeztem, rajz szakra, úgy éreztem, nagyszerűen rajzolok. A felvételi bizottság sajnos nem értett egyet velem. Jelentkeztem a Széchenyibe is, testnevelés szakra. Ott a labdajátokokat favorizálták, én karatésként nem fértem be. Akkor jött valahogy, jobb híján, a vendéglátóipari szakközép. Fogalmam sem volt, mihez fogok kezdeni, ha ott leérettségizek. Elmentem közben statisztálni a Szegedi Nemzeti Színházba. Mint mindenütt, ahol csak megfordultam, ott is hamar összebarátkoztam néhány érdeklődő szellemű fiúval. Voltak barátaim a karatésok közt, a futók közt, meg KISZ-vonalon is, mert a KISZ-ben hamar aktivizáltam magam, szerettem dolgokat szervezni. A szüleim azt szerették volna, ha érettségi után tovább tanulok, de én nem éreztem erre komoly hajlandóságot. Nem is jelentkeztem sehová. Erre érettségi után mindjárt behívtak katonának. Nem tudom, hogy ebben apám keze benne volt-e, talán arra gondolt, hogy ott majd megkomolyítanak. De a sereget viszonylag könnyen megúsztam, orosz tolmácsként kiemeltek, irodára kerültem a kommendáns hivatalban, írnokként rengeteg kimenőt, eltávozást és jutalomszabadságot írhattam ki magamnak. Másfél év után leszereltek. Megint előjött otthon, hogy jelentkezzek valami egyetemre. Nekem továbbra sem volt kedvem ehhez. Össze is vesztünk emiatt, és elköltöztem otthonról, majd én megmutatom, mire megyek egyedül. A karate miatt elég erősnek és ügyesnek éreztem magam ahhoz, hogy kidobófiú legyek. Az is lettem, először a Szőke Tisza hajón, aztán különböző, más diszkókban. Persze, éreztem, hogy tovább kell lépnem, és valami olyasmit próbálni, ami messzebbre visz, és talán még apámnak is tetszeni fog. Akkoriban alakult a TEK, jelentkeztem kommandósnak. Sikeresen megoldottam a pszichológiai tesztet, részt vettem valami kis elméleti felkészítésen is. Úgy volt, hogy reggel jönnek értem, visznek Pestre, a Forradalmi Ezred kiképző táborába egy három hónapos fizikai tesztpróbára, ahol majd elválik, hogy fizikailag is megfelelek-e a kommandós kívánalmaknak. Akkor éppen megint a szüleim házában laktam. Hajnalban összepakoltam, mentem le a lépcsőn, és megláttam édesapámat, aki már reggel hat előtt vasalt uniformisban ült az íróasztalánál, készült az aznapi feladataira. Elég magas beosztásban volt már. És akkor így bevillant nekem, hogy ha én is jelentős karriert futok

majd be egy fegyveres testületnél, én leszek a nagyhatalmú főnök, mégis hajnalok hajnalán kell kelnem? Ez besokkolt. A kapunk előtt dudált az értem küldött autó. Kimentem, két fószer várt rám a rendőrségi Ladában, mondtam nekik, hogy nem megyek velük, meggondoltam magam. Biztos? - kérdezték. Biztos. Rendben. Kipöckölték a cigijüket az ablakon, és nagy gázzal elhajtottak. Ennyi volt a kommandós karrierem. Vége lett, mielőtt igazán elkezdődött volna.

És akkor egy barátom beajánlott a Friss Kft.-hez, üzletkötőnek.

Erről már meséltem.

Dőlt hozzám a pénz. Szuper autóim voltak, mindet összetörtem. Az utolsóval a Kertmozinál karamboloztam. Egy eternitcsöveket szállító Skoda kifordult elém, túl gyorsan mentem, nem tudtam szerencsésen kitérni, nekihajtottam egy útszéli fának. Nem voltam bekötve, a szélvédőn keresztül kirepültem a kocsiból. A kórházban tértem magamhoz hajnalban arra, hogy borzalmasan fázom. Nem voltak komoly sérüléseim, fel tudtam kelni, elbotorkáltam a mosdóig, megláttam magamat a tükörben, és fogalmam sem volt arról, hogy mi történt velem, azt se tudtam, hogy ki lehet az a rövidhajú csávó, aki a tükörből visszanéz rám, mert addig hosszú hajam volt. Biztosan a kórházban nyírták le, hogy hozzáférjenek a fejsérüléseimhez. A betört szélvédő kicsit megvagdosta a fejbőrömet. Na, aztán sorra jöttek a barátaim látogatni, nagyjából kitisztult a kép, de csak nagyjából. Tudtam, hogy én vagyok a Robi, sok dologra emlékeztem, de hogy miként törtem össze magamat, arra például egyáltalán nem. Pár nap múlva hazaengedtek, de mondta a doki, hogy enyhe amnéziám lett, pár nap múlva majd elmúlik. A régi dolgok mind vissza is jöttek, de a rövid távú memóriámmal még sokáig gond volt. Mondtak valamit nekem vagy én mondtam valamit, az pár perc múlva tök kihullott. Ennek következtében pár hónap alatt sikerült lenulláznom a cégemet. Mondtam a titkárnőmnek, utaljon valami összeget valakinek, mire mondta, hogy nincs egy fillér se a számlánkon. Na, akkor kezdjük elölről.

De mit?

Fölhagytam a kávébiznisszel. Jött a vendéglátás. Kaptam egy lehetőséget, egy haverommal átvettük egy diszkó üzemeltetését a Szelidi-tónál. A középiskolában tanultam erről valamit, persze, az rém kevés volt. A társam se volt sokkal felkészültebb. Tök jó, hogy lett egy diszkónk, de hogy ebből mi lesz? Na, valahogy mégiscsak összeszedtünk mindent. Volt árukészlet, volt lemezlovas, kidobószolgálat,

leszerződtettük a személyzetet, eljött a nyitás napja. Akkor jött valami villanás, valahogy megéreztem, hogy mit kell csinálni, és hogy nekem kell megcsinálni, különben napok alatt szétzuhan az egész. Mindenkit leültettem, tartottam nekik egy számomra is meglepően összefogott szpícset, kinek mi a feladata, mire ügyeljen, mi a rend, ki miért lesz felelős... Gyönyörűen lement az első nap, és utána még kilencvenkilenc. Mázlink is volt, koranyáron kezdtünk, amikor még nem özönlöttek a turisták, és mire megjött a dömping, addigra már olajozottan működött az egész. Felnőttem a feladathoz.

A sikeren felbuzdulva utána kávézót nyitottam itthon. Abban az időben még nem azért nyitott kávéházat az ember, hogy odahordja tisztára mosni a pénzét, hanem azért, hogy keressen. Igyekeztem úgy nekifogni, mintha én volnék a leendő vendég. Milyennek látnám szívesen a helységet, hogy ott jól érezhessem magamat? Milyen asztalhoz, milyen székre ülnék, miként szolgáljanak ki, mit szeretnék attól a helytől, ha már bemegyek. A postával szemben nyílt meg, de sajátos módon csak négy hónapig üzemelt, egy kisebb anomália miatt. Vajszínű fotelek, rekamiék, volt egy kis art deco hatása az egésznek. Jól indult, például a görögök nagyon megszerették. Néha napközben benéztem, ellenőrizni, hogy rendben mennek-e a dolgok. Minden klappolt. Szolid, de megbízható forgalom, tisztes bevétel. Aztán felhívott egy üzletkötő ismerősöm Kecskemétről, hogy foglaljak neki egy asztalt este hétre. Jól van, foglalhatok éppen, gondoltam, bár nem értettem, minek ez a cécó, mindig akadt egy-két szabad asztal ott napközben. Aznap vidéken volt dolgom, csak este kilencre értem haza, gondoltam, benézek. Nem ismertem rá az én szolid, ötven vendég fogadására alkalmas kis kávézómra. Százhetven voltak benne! Dübörgött a zene, folytak a koktélok, fantasztikus bulihangulat, mindenki boldog. Igazi Aréna lett. És mégis be kellett zárnom. Az anomáliát az okozta, hogy nyitáskor megkaptam ugyan a működési engedélyt, de időközben kiderült, hogy amikor évekkel korábban a város átépítette azt az épületsort, ahol a kávézóm működött az emeleten, a helynek nem adtak helyrajzi számot, nem szerepelt a telekkönyvben, mintha egy fekete lyuk lett volna a világban az én kávéházam. Így én állítólag csak egy hiba miatt kaptam meg a működési engedélyt, és ezt visszavonták. Próbáltam protestálni, de persze nem tudtam nyerni az önkormányzat ellen, így ez a történet is véget ért. De maradtam a vendéglátásban, beszálltam egy másik szegedi kávézóba, aztán egy halászcsárdát üzemeltettem.

Futott a szekér.

Egy barátom épített Szatymazon egy bowling pályás fogadót. Nyaralni készült, nem volt megelégedve az üzletvezetőivel, megkért, hogy amíg ő üdül, arra az egy hónapra én vegyem át a hely dirigálását. Átvettem. Az egy hónapból aztán három vagy négy év lett. Szerettek a beosztottjaim. Ma is annak az órának a csörgésére ébredek, amit tőlük kaptam, belevésették, hogy Boldog születésnapot, Robi! Mondhatom, sikereim voltak a vendéglátásban. Egyre nagyobb volumenű dolgokba szálltam be, csináltam a Pick éttermet, vállaltam cateringet is, előbb csak kisebb rendezvényekre szállítottam kaját, kiszolgálást, mindent, később egyre nagyobbakra. A vége az lett, hogy az ópusztaszeri emlékpark augusztus huszadikai rendezvényére többezer vendég számára én biztosítottam a kaját, de ez se volt elég. A Zacc kávézóm idején zenével, zenészekkel is kapcsolatba kerültem, gondoltam, be tudnám vállalni komplett, nagy zenés rendezvények teljes szervezését, lebonyolítását is.

Kétezertizennégyben a szegedi Ifjúsági Ház anyagi okok miatt nem tudta megszervezni az Ifjúsági Napok szokásos nagy, nyári fesztiválját az újszegedi Tisza-parton. Megpályáztam, megkaptam. Felelőtlen nekifutás volt, mert az időből már nagyon ki voltunk csúszva, és egy ilyen fesztivál teljes megszervezése nem kispályás történet, nem olyan, mint a Szelidi-tó-parti diszkóé, de végül sikerült. Április elején vágtam bele, de vagy a jóisten segített, vagy a kollegák, akiket sikerült összehoznom, augusztusban remek fesztivált zártunk. Anyagilag nem lett nyereséges, elég sok pénzem ráment, de a közönségszavazatok alapján a tizennégy magyar fesztivál versenyében megnyertük a legjobb fesztivál címet. Pedig ebben tényleg nem volt korábban gyakorlatom, de úgy mentem neki, ahogy a strand-diszkóm vagy a kávéházaim megszervezésének: milyen hely volna az, ahol én vendégként jól érezném magam? És hát szerencsém is volt, olyan remek fiatal csapatot hoztam össze, amelyik akár a zenei, akár a marketing ügyben kivételesen nagyszerű munkát végzett. A csapatban ott volt a feleségem is, aki a könyvelő irodájával az egésznek a pénzügyi, számviteli részét tartotta kézben. Megkaptam a következő év fesztiválját is. Ebbe talán egy olyan politikai akarat is belejátszott, hogy hadd kapjon egy fricskát a politikai baloldal azzal, hogy egy jobboldali érzelmű és gondolkodású ember kapja ennek a nagy városi rendezvénynek a szervezését és lebonyolítását. Abban az évben Szegeden a polgármester szocialista volt, de a közgyűlés többsége Fideszes, így megszavaztak. Egy teljes évem volt a szervezésre. Gondoltam, most megmutatom, mire vagyok képes. Sikerült is. Az ötnapos fesztiválprogramhoz hozzácsaptunk egy nulladik napot is az elejére, grátisz. Kilencvennyolcezer-kétszázhetvennégy

igazolt látogatónk lett. Szenzációs buli volt. Meghívtam egy szerb együttest, a Dubióza Kollektívet. Volt egy régi számuk, Törd el a kerítést, vagy valami hasonló címmel. Azon az augusztusi éjszakán, amikor színre léptek, ennek már gazdag jelentéstartalma volt Magyarországon. Megbeszéltük a stábbal, hogy ennél a számnál majd a biztonsági taposón, ami a színpadot elválasztja a közönségtől, a megemelt számú szekusok néhány nézőt át fognak emelni a színpadra, hogy így jelképesen együtt szedjék szét, bontsák le a határokat. Könnyű volt ezt megbeszélni a zenészekkel fehér asztal mellett, de egészen más volt, amikor megtörtént. Tizennégyezren ültek a színpad előtt, és amikor a szekusok a megbeszélt számú nézőt a színpadra segítették, ez a tizennégyezer fiatal mind felugrott, ujjongva ünnepelt. Felemelő érzés volt. A 2015-ös SZÍN elnyerte a kiváló fesztivál minősítést. Csak a budapesti Sziget Fesztivál kapott a mienknél jelentősebb nemzetközi elismerést. A siker hatására már a fesztiválzárás másnapján megkerestek a szponzorok, hogy állapodjunk meg a következő évi SZÍN-nel kapcsolatban. Fájó szívvel mondtuk nekik, hogy siker ide vagy oda, annak a rendezési jogát nagy valószínűséggel már nem mi fogjuk kapni. Nem is kaptuk meg, a városvezetésben akkorra megint túlsúlyba kerültek a baloldaliak.

Sok egynapos zenei fesztivált szerveztünk és bonyolítottunk aztán más városokban, Next Wawe márkanéven, a SZÍN-en fellépett zenekarokkal. De ahhoz, hogy ez a brand igazán felíveljen, egy újabb nagy fesztivált is be kellett volna vállalni, de azt a család miatt már nem vállaltam. Egyrészt nem akartam újra kockára tenni a nehezen megszerzett családi vagyont, másrészt az megint olyan nagy meló lett volna, hogy teljesen elvon a családomtól. Ezt nem akartam. A vendéglátásba is belefáradtam már, pedig nagyon sok embert megismertem ennek kapcsán, állami vezetőktől kezdve híres színészeken és üzletembereken át komoly nagyvállalkozókig és politikusokig. Egy bizonyos megrendelői körnek én lettem a „Robija”. Majd a Robi megoldja. Valahogy mégis elegem lett ebből, és kiszálltam.

Jelenleg több lábon álló, prosperáló vállalkozásban vagyunk, alapvetően a Dunántúlon. Föld, erdő, mindenféle más. Feleségem nagy könyvelőirodát vezet a cégen belül, a sógorom műszaki tervezőirodát irányít, én mindenfélével kereskedem, ahogy kereskedtem régen is. És nézegetem a NET-en a szabadalmakat, melyik mellé érdemes odaállni. Négy-öt olyan dolgot is találtam, ami lenyűgözött, és beindította a

fantáziámat. Így találtam meg azt a „világító betont” is, amelynek a forgalmazásával most foglalkozom. Ez egyfajta epoxigyantával kezelt anyag, ami napközben magába gyűjti és elraktározza a fényt, aztán sötétedéstől napkeltéig világít. Sok mindenre jó lehet, festékanyagként például a közutak sávelválasztó csíkjainak festésére, kültéri dekorációra. Van már belőle sok színben világító csempe is. Ez is a kémiával kapcsolatos dolog, eziránti érdeklődésem nagyapai örökség. Szóval, megvagyunk. Boldoggá tesz, hogy több időt tölthetek a családommal.

Feleségemet tizenhat éve ismertem meg, tök véletlenül. Egy egyetemista barátommal szerettem volna találkozni, mondta, nem ér rá, mert két csoporttársával valami tanulmányi ügyet kell megbeszélnie, de megkérdi tőlük, odamehetek-e. Odamehettem. A két csoporttárs történetesen lány volt. Egyiküket később ő vette feleségül, másikukat én. Előbb persze randevúzgattunk, Sacit meghívtam például a halászcsárdám nyitó bulijára. Csepp a tengerben, ezt az új nevet adtam a vendéglőnek. Eleinte jól működött, de később meggyűlt a bajom a bérbeadóval, ez Magyarországon gyakori eset. Itt a bérbeadók szeretnének minél kevesebb befektetéssel minél nagyobb haszonra szert tenni, nemigen vállalják a szerződésben lefektetett kötelezettségeiket. Nem úgy, mint például Olaszországban. Többször vendégeskedtem ott, egy ismerősöm által bérelt kis szállodában. Egyszer éppen megjelent ott az ingatlan olasz bérbeadója, bejárta az épületet, azután hosszan tárgyalt az ismerősömmel. Kérdeztem tőle, nagy gubanc van-e. Nincs semmiféle gubanc, mondta, a tulaj megkérte, készítsen egy hároméves felújítási tervet, aminek a költségeit természetesen ő állja, mivel azt szeretné, hogy az ismerősöm által sikeresen működtetett szálló minden szempontból kifogástalan lehessen. Nálunk nem ez az általános helyzet. Örökös viták, veszekedések... A halászcsárdából kiszálltam, de Sacika – így hívják a feleségemet – megmaradt nekem.

Kapcsolatunk elején történt, hogy váratlanul meghalt az édesapja. Már együtt jártunk egy ideje, de még nem lehettem biztos benne, hogy ez így is marad. És akkor mondott egy gyönyörű mondatot: „Apukám elment, de téged küldött maga helyett nekem.” Nemsokára összeköltöztünk, később össze is házasodtunk, Balatongyörökön. Nagyszüleimnek ott van nyaralója, gyerekkoromban sok boldog időt töltöttem ott, arra gondoltam, ez a hely legyen, ahonnan nekiindulunk. A következő évben megszületett a fiunk, Patrik. Egyik barátom, amikor gratulált a gyerekhez, azt mondta, meglátom majd, milyen jó úgy hazamenni, hogy éppen a fürdetésre érkezem meg. Ez tényleg jó lehet,

gondoltam, de ha nekem csak ebből állna az apaság, szégyellném magam. Harminckilenc éves voltam. Elhatároztam, annyi időt töltök majd a fiammal, amennyit csak lehetséges. Ez így is lett, így van a mai napig. Patrik már nyolcéves, az iskolában kedvenc tantárgya a szünet, de ha megkérdezed tőle, hogy mi szeretnél lenni, azt feleli: osztályelső.

Meg is teszünk ezért mindent. Nagyokat beszélgetünk.

Mindennap.

Az én édesapámnak nem volt rá lehetősége, hogy ilyen intenzíven foglalkozzon velem, volt, hogy hónapokra el kellett utaznia otthonról, nem leányálom a katonaélet. Ráadásul apukám a laktanyából hazatérve otthon is katona maradt: megkövetelte a fegyelmet. Én meg, örökösen lázadó gyerekként: nézd már, megint megmondja, hogy mit és hogyan csináljak... Nem mondhatom, hogy lelkesedtem érte. De most már, hogy negyvenhét éves vagyok, boldoggá tesz, hogy még minkét szülőm él. Ahogy telnek az évek, talán a lázadozásomból, a „rosszul látásomból" fakadó ellenérzéseim nagyon megszelídültek édesapámmal kapcsolatban. Ő is túl van azon, hogy folyton kritizáljon. Nagy dicséretet soha nem kaptam tőle, és azt hiszem, soha nem is fogok, de ez már nem is igazán fontos. Mások a prioritásaink, nincs ezzel semmi baj.

Hogy kerültem Tápéra? A Bercsényi utcában laktunk Sacival, Szegeden. Szép lakásunk volt, de mindenképpen azt terveztük, hogy saját, kertes házban lakunk majd. Kerestük a lehetőséget, és amikor egy kedvező vételi lehetőség kínálkozott, megvettük ezt a házat. Nem így nézett ki, amikor megvásároltuk. Mindkettőnknek fontos volt, hogy a Tisza közelében legyünk. Imádjuk a folyót. A telek szép, jó helyen van, közel se volt itt még akkora járműforgalom, mint ma. Egy vályogház állt a mostaninak a helyén, kicsit rendbe hoztuk, és bátran beköltöztünk. Október vége volt. Nagyapámtól kaptam ajándékba egy egyszerű, vas kandallót. Gondoltam, beállítom a vicc kedvéért. Hát nem lett vicc belőle, ha nincs az a kandalló, megfagytunk volna azon a télen, mert a gázvezeték hibás volt, és lekapcsolták. Ahogy a régi dal mondja: ültünk a kandallónál, fogtuk egymás kezét...Tavasszal aztán nekikezdtünk az építkezésnek, és meglett ez a ház, ahol most beszélgetünk. Benne vagyunk már nyolc éve vagy hogy. Megszerettük. Más kötődésem nincs Tápéhoz, csak még a pingpong. Annak a történetét a többiektől már ismered. A Tisza-parton kezdtünk pingpongozni, ott találkoztunk, ide két utcányira van a töltés, utána a part, a hajógyár után a Félsziget. Soha

nem jártál még ott? Remek szórakozóhely, sportpályákkal, stégekkel... Néhány évig az is az én érdekeltségeim közé tartozott. Közel volt.

Innen, Tápéról egyszerű bejárni Szegedre, kisebb a forgalom, mintha Újszegedről vagy Szőregről kellene bearaszolni csúcsforgalom idején. És mondom, mindenképpen kertes házat akartunk, már csak a gyerek végett is: legyen hol hancúroznia. A szomszédaink idős emberek, az a kíváncsi fajta. Tavaly csináltuk a műkőborítást az udvaron, na, akkor úgy ültek a szemközti kapu előtt, mint hajdan a pártházban, a televízió előtt. Nézték, mi folyik nálunk. Nem tudtam szólni nekik, hogy ez a bámészkodás nem egészen illendő, hagytam, hadd mozizzanak.

Mi a sikerem titka, már amennyiben sikeresnek mondhatom magam? Ha egy társaságban olyasmi kerül szóba, amit nem értek, mérhetetlen idegesség jön rám, miért nem tudom én ezt? Nem akarok lemaradni. Mindennek utána nézek, utána olvasok. Valami ösztönös kíváncsiság hajt erre. Még fiatalemberként ültem egyszer a vonaton. Ketten voltunk a kupéban, egy asszonnyal. Én egy a testbeszéddel kapcsolatos könyvet olvastam. Nagyon érdekelt: milyen nonverbális jelekből lehet kiolvasni a tárgyalópartnered szándékait... Amikor a könyv végére értem, és becsuktam, az asszony megszólított. Elnézést, azt mondja, de soha életemben nem láttam még senkit, aki úgy bánt volna egy könyvvel, ahogyan maga. Olvastam, feleltem. Nem, azt mondja, maga nem olvasta, maga *falta* a szöveget. Ez csak egy példa arra, hogy milyen erősen érdekel minden, amit még nem ismerek. Ez nem valamiféle megalománia, hogy nekem mindent tudnom kell, de valami fékezhetetlen, mohó kíváncsiság. Ezt hajt. Talán ez a „titok". Meg az intuícióm. Nagyon bele tudom élni magamat mások helyzetébe, gondolatvilágába, így legtöbbször megérzem, hogy erre vagy arra miként fog reagálni. Ez sok mindenben segít engem. A harmadik dolog vagy tulajdonság, ami fontos, az egyfajta megfelelési kényszer. Nem az apámnak, nem is valami társadalmi igénynek, csak a magam elvárásainak akarok megfelelni. Ha szembe kerülök egy feladattal, minden mást töröl az agyam. És akkor mérhetetlen erőt érzek magamban. Igen, meg tudom csinálni!

Így volt a könyvkiadással is.

Volt egy szarvasi születésű üzlettársam a Félszigeten, ahol a Betonhajót csináltuk. Dobrotka Pali képeslapokat gyűjtött. Aztán a képeslapjait felhasználva csinált a szarvasi önkormányzatnak egy Szarvasi képeskönyv című könyvecskét. Megkért, hogy anyagilag

segítsem a kiadását. Segítettem. Ennek kapcsán villant be nekem, hogy össze lehetne hozni valami hasonló könyvet Szegeddel kapcsolatban is. Sok ilyen könyv létezett már, mindet átolvastam, de egyiket se találtam olyannak, ami személy szerint nekem, az én érdeklődésemnek megfelelt volna. Mi érdekelne engem, ha meg szeretném ismerni a várost? Mi az a hét-nyolc dolog, aminek alapján el tudnám képzelni, idegenként. Ez lett a *Szeged anno.* Tudtam, persze, hogy én nem tudom megírni, mert ahhoz nem vagyok elég képzett. Keresnem kellett valakit erre a munkára. Megtaláltam Dr. Fári Irén történész muzeológust, aki Szeged történetéből doktorált. Őt kértem fel. Megtaláltam Márfi Bélát, aki Angliában harminc évig volt az ottani könyvkiadás élharcosa, a felesége betegsége miatt hazaköltözött, őt kértem meg a könyv megtervezésére. Szerkesztőtársnak Dobrotka Palit kértem fel. Nekem csak annyi volt a feladatom, hogy minél pontosabban elmondjam nekik, milyen könyvet szeretnék kiadni. Kétezertizenegyben meglett a Szeged Anno.

Egy évvel később sétáltam az utcán, mentem volna a Pick étterembe, amellett van a Pick múzeum. Benéztem. Az ott dolgozó hölgy megszólított, szeretne valamit megköszönni nekem. Azt mondta, nagybeteg édesapját meggyógyította a Szeged Anno. Karácsonyra kapta. Miután átlapozta, azt mondta a lányának, nem hal meg addig, amíg a könyv képei alapján végig nem sétál vele a város utcáin, és elmondja neki, mi minden emlék fűzi a fényképek által ábrázolt helyekhez. Tavaszra felgyógyult, és megejtették a sétát. Na, ha csak ennyi haszna volt a könyvüknek, nekem már megérte.

Kiadtam aztán egy hasonló metodikával készült képeskönyvet Hódmezővásárhelyről is. A könyvbemutatót a Vásárhelyi városházán tartottuk, csuri teltház előtt. Az első két sorban ott ültek a régi, nagypolgári családok leszármazottai, megilletődötten és büszkén, amiért az ő családjuk háza, első autója, nyaralója, stb. szerepel a város történetét bemutató könyvben. Jó érzés volt ennyi embernek örömet szerezni. Én pedig megismerkedtem a könyvkiadással, sikeresen.

Két könyvet tervezek még, az egyik a híres magyarokat mutatná be, nem csak a Nobel-díjasokat, hanem mindazokat, akik valami jelentős eredményt értek el, sportolóktól a művészeken át a feltalálókig... De nem a szokványos módon, életrajzi adatokkal bemutatva őket, hanem valahogyan úgy, ahogyan az a mai fiatalokat is érdekelheti. A másik tervezett könyv Magyarország elfeledett kultikus helyeit ismertetné. Nem csak a Királydombhoz vagy Dobogókőhöz hasonló, mindenki által ismert helyeket, hanem például a Parád melletti csodatevő kutat, vagy az andocsi keresztet... Hetven ilyen helyet ismerek. De mindkét terv

megvalósításához nagyon-nagyon sok utánajárás, kutatómunka kellene... Ezt a befektetést viszont egyelőre nem látom üzleti szempontból megtérülőnek, komoly szponzorokat kellene találnom hozzá... De egyszer majd ez is meglesz. Talán szponzorok nélkül is megcsinálom majd, ha ehhez elég tehetős leszek...

Mit tervezek még? Azt, hogy Dunántúlon egy szuper panziót nyissak, ha megtalálom azt a helyet, amelyik kapcsán azt érzem majd, hogy na, ez az. De ezt még találtam meg, vagy a hely nem talált még rám. De ez is megtörténik majd. Aztán meg, tudom, hogy hülyeség, de szeretnék eljutni egyszer az Északi Sarkra, álldogálni kicsit a világ tetején.

Erősen bízom a jövőben.

Meg abban, hogy legközelebb megverlek pingpongban.